

Apă potabilă

Ce dar prețios este apa potabilă, bună, limpede! Noi, orășenii, trebuie de multe ori, din nefericire, să bem apa care întâi a fost făcută potabilă prin filtrare amănunțită ș.a.m.d., pentru că ea a fost înainte foarte murdărită de oameni. La o asemenea apă nu mă gândesc cu plăcere, ci mai degrabă la izvoare și fântânițe, care clipocesc afară, unde pare să se simtă încă răsuflarea lui Dumnezeu peste munți, păduri și câmpii. Apă de izvor țâșnitor, da, aceasta este un dar al lui Dumnezeu. Astfel de apă potabilă face obraji roșii și mușchii tari.

Dar să le lăsăm și râurilor mari importanța lor, chiar dacă apa lor n-a rămas așa de cristalină ca pe vremea când izvora din munți. Minunat trebuie să fi fost râul care ieșea din Eden, ca să ude grădina pe care Dumnezeu Însuși o sădise. Unde ajungea apa acestui râu, acolo era viață și fertilitate. Fără apă - ofilire, uscare, moarte, astăzi ca și atunci.

Dar mai există un alt fel de apă și această apă este un dar al lui Dumnezeu cu mult mai prețios decât apa naturală. În ultimul capitol al Bibliei vedem „un râu de *apă a vieții*, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului” [Apocalipsa 22.1]. În legătură cu acest râu de *apă a vieții* este numit *pomul vieții*, care era odinioară în grădina Eden, dar accesul la el a trebuit să fie păzit foarte curând, la porunca lui Dumnezeu, de îngerii Săi, ca omul să nu se apropie de el. Ah, păcatul venise în lume și omul păcătos a fost izgonit din grădina lui Dumnezeu, ca în sudoarea feței sale să cultive afară pământul, pe care Dumnezeu îl blestemase din cauza omului. Pomul vieții a fost atunci oarecum transplantat în cer, unde îl vom regăsi la sfârșitul zilelor. Atunci își va da fără încetare rodul prețios; chiar și în frunzele sale va fi putere vindecătoare (Apocalipsa 22.2) și apele înviorătoare ale râului lui Dumnezeu vor curge netulburate atunci când va fi luat blestemul de peste pământ.

De altfel, despre un râu asemănător este vorba deja în Vechiul Testament. În capitolul al 47-lea al profetului Ezechiel se descrie un râu care curge din locașul sfânt. Apele sale au putere de viață și de vindecare, încât însănătoșesc chiar apele Mării Moarte, locul judecății divine asupra localităților nelegiuite, Sodoma și Gomora. Și tot felul de pomi sunt pe ambele maluri ale acestui râu, pomi ale căror frunze nu se veștejesc și ale căror roade nu se sfârșesc. Roadele lor vor sluji ca hrană și frunzele lor - pentru vindecare.

Oricum - aceste lucruri țin de viitor; și cine va avea parte de binecuvântarea lor? Dar, mulțumim lui Dumnezeu!, apele divine, dătătoare de viață, nu sunt numai pentru viitor. Și în timpul de acum există o fântână de *apă a vieții*, un izvor care țâșnește neîncetat cu o putere și o prospețime care nu seacă niciodată.

Cunoști povestea unei femei care s-a întâlnit cu Domnul Isus în Răsărit. Ea venea să scoată apă pentru nevoia zilnică și a primit de la Domnul vieții o apă care nu-l mai lasă să înseteze în veci pe cel care bea din ea. Femeia a primit apa vieții, care deja în timpul de acum vindecă inimi bolnave și curăță conștiințe rele. Ea a primit darul prețios al lui Dumnezeu, pe Domnul Isus Însuși, pe El, al Cărui sânge nu numai că spală alb ca zăpada de toate păcatele, ci care este viața în persoană, calea spre inima de Tată a lui Dumnezeu și în același timp spre acel loc despre care Ioan, văzătorul, vorbește profetind. Când femeia a venit la fântână, ea era o păcătoasă vinovată și în afară de aceasta, era o femeie sărmană, chinuită. Când a plecat de la fântână, tot necazul era uitat. Lăsând acolo vasul de apă, ea s-a grăbit bucuroasă în cetate și a vestit tuturor oamenilor: „«Veniți să vedeți un Om care mi-a spus toate câte am făcut: nu cumva Acesta este Hristosul?»” [Ioan 4.29]. Și mulți au fost conduși prin ea la Mântuitorul păcătoșilor.

În ultimul capitol al Bibliei, în care, după cum am auzit, este vorba despre râul de apă a vieții și despre pomul vieții, este scris de asemenea: „Cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” Această invitație este valabilă pentru zilele noastre. Cine are o conductă de apă trebuie să plătească bani pentru apă, iar în Răsărit, unde apa este mai rară decât la noi, ea se vinde pe stradă pe bani. Și această apă trebuie băută mereu, pentru că omul devine mereu însetat. Dar apa vieții, pe care o dă Domnul, nu mai face niciodată sete; și chiar va fi un izvor de apă în cel în cauză și tot nu costă nimic. Tu poți s-o ai fără plată și cine ar putea să plătească vreodată această apă? După ce Domnul Isus a murit pe cruce și unul dintre mercenari l-a străpuns coasta cu o suliță, a ieșit imediat sânge și apă. Aici vedem ce jertfă trebuie adusă ca apa vieții să poată să curgă liberă. În plus a trebuit ca sângele scump al lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, să curgă pe cruce, ca păcătosul să poată să fie curățit de toată vina sa. Cine crede în acest sânge, acela primește deja acum iertarea tuturor păcatelor și viața eternă.

Titlul original: „Trinkwasser”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 191-194.